

ANTİK SEHRİN HAZİNESİ

HAVVA
TEKİN

ÇİZER: NUR
DEMİRBAĞ

SABAH HABERLERİ

Her şey benim merakım yüzünden başlamıştı.

Bir pazar sabahıydı. Annem her pazar yaptığı meşhur şekerli çöreklerini pişiriyordu. Ben ise sabırsızlıkla kahvaltıya oturmak için can atıyordum. Çünkü o çörekler öyle lezzetliydi ki zaman zaman rüyalarım bile giriyordu. Bu kadar güzeli annemden başka kimsenin yapabileceğine inanmıyordum.

Radyosever babamsa bütün dikkatiyle radyo dinliyordu. Radyoda sabah haberleri vardı ve spiker, tarla sürerken bir antik mezarın bulunmasına vesile olan çiftçiden söz ediliyordu.

“Hani tarih fışkırıyor diye bir söz var ya! O söz ne kadar doğru.” dedi babam. “Ülkemizin her yanından âdeta tarih fışkırıyor.”

“Ah!” dedi annem. “Ne kadar doğru söylüyorsun Edip! Bir de o tarihe sahip çıksak ne iyi olacak.”

“Çıkacağız elbette. O tarihe sahip çıkmak bizim vatandaşlık görevimiz. İster yeryüzünde olsun ister yeraltında, bu ülkede olan her şey tarihin tanığıdır.” diye devam etti babam.

Annemin sofraya bıraktığı şekerli çöreklerden yükselen buğu benim için o kadar çekiciydi ki babamın söylediklerini çok da dikkat etmeden dinliyordum. O an, benim için bu şekerli çöreklerden daha önemli bir şey yoktu. Oysa babam, önümüzdeki günleri hatta diğer günleri de etkileyecek ve değiştirecek önemli bir konuşma yapmak üzereydi.

“Tarih konusunda duyarlı olursak bu topraklardaki bütün zenginlikleri de daha iyi kavramış oluruz. Rahmetli babam da çok meraklıydı tarihe. Geçmiş, geçmişte üretilmiş her türlü kitabı, haritayı, tarih kokan antika eşyaları çok severdi.”

“Bilmez miyim!” dedi annem. “Babanın sık sık görüştüğü bir antikacı arkadaşı vardı. Onun dükkânına gider saatlerce orada zaman geçirirdi. Bir ara antika şeyler biriktirmeye merak sarmıştı. Annen, ‘eski şeyler’ dediği bu eşyaları hiç sevmezdi onun aksine. Hatta kızardı: ‘Gidip de

o dükkânda, eski şeylerin içinde saatlerce oturuyorsun. Ne anlıyorsun bu eski püskü eşyalardan hiç anlamıyorum.’ derdi.”

Babam güldü.

“Doğru söylüyorsun Lâle. Onların aralarındaki tek anlaşmazlık konusu da buydu zaten. Annem babamın aksine geleceğe odaklı, yenilik seven bir kadındı. Hatta bir ara hiç unutmuyorum, tutturmuştu. ‘Şu antika diye sakladığın döküntüleri atalım.’ diye. Ama babam, ‘Her eskiyeni atacaksan yakında beni de atarsın sen!’ diye takılmıştı anneme.”

Babamla annem, bir süre daha dedemle ilgili bu anıları konuşarak güldüler.

Babam birden, “Sahi Lâle dedi babamın o eski sandığını nereye kaldırmıştık biz. Hiç de açıp bakmadık. Ne var acaba içinde?” dedi.

“Sandık karıştıracığım deme bana şimdi Edip!”

“Yok canım.” dedi babam. “Aklıma geldi birden.”

“Bodruma, senin kitap kutularının yanına koyduk ya sandığı. Hatırlamıyor musun canım?”

“Haa evet, doğru! Hatırladım sen söyleyince.” dedi babam. “Lâle, ne dersin sandığın içinde değerli bir şeyler var mıdır? Antika falan mesela. Olabilir mi? Gerçi sandık bile artık antikadır ya!”

Zınk diye durdum. Elim, elimde çatal, çatalın ucunda bir şekerli çörek öylece havada kaldı. Babama döndüm.

“Dedemin antika sandığı mı var?” Hayretle açılmış gözlerle babama bakıyordum.

“Yok oğlum dedi babam. “Antika falan değil o sandık. Eskiden herkesin bir sandığı olurdu. Dedenin de bir tane sandığı vardı işte. Eskiden kalan, hatıra dediği eşyalarını koyardı içine.”

Annem, babamla benim tabağıma ikişer tane daha şekerli çörek koyduktan sonra, “Hadi, bırakın konuşmayı da yiyin. O kadar uğraştım, soğumasın çörekler.” dedi.

Annem bu cümleyi kurarken gülümseyerek bana ve merakla açılan gözlerime bakıyordu. Benim bütün hâllerimi bildiği için aklımdan geçenleri gözlerimden okumuş olmalıydı. Şekerli çöreklerden birini çatalımla almaya çalışırken, “Anlatsana baba.” dedim.

“Dedem neler biriktirirdi?”

Babam ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra bana baktı.

“Okancığım, dedenin neler biriktirdiğini çok da takip etmedim açıkçası. Bazen resimler, bazen saatler, bazen de eski fotoğraflar görürdüm elinde. Geçmişe çok meraklı bir adamdı. Gezerdi de. Gittiği yerlerden bir şeyler almayı severdi. Efsane, masal gibi şeylere de çok ilgisi vardı. ‘Onlar halkımızın hafızası.’ derdi. Çok okur, çok araştırırdı. Eskiden koleksiyon yapmak gibi hobileri vardı insanların. Deden de zaman zaman koleksiyonlar yapmıştı. Mesela bir ara pul koleksiyonu yapmış, pul biriktirmişti. Beğendiği bazı şeyleri de antika diye saklardı.”

“Dedem onların hepsini saklamıştır değil mi?”

“Hah!” dedi annem. “Ailemizin en meraklısı bunu duydu ya kesin görmek ister şimdi.”

Babam kahkahalarla güldü.

“Sadece onları görmek istese razıyım ben. Dedesi gibi eskiye merak sararsa, antika diye eşya biriktirmeye başlarsa hiç şaşmam. Sen o zaman gör evin hâlini Lâle.”

Annem, babam ve o ana kadar çörek tabağından başını kaldırmayan kardeşim Çınar bana bakarak gülümsediler. Ben ise onların söyledikle-

rinden çok durumun kendisiyle ilgileniyordum. İçimdeki araştırmacı ruh uyanmıştı bir kere. Can alıcı soruyu sordum hemen.

“O sandığı görebilir miyim baba?”

“İşteee... Beklediğim soru buydu!” dedi babam.

Bir tiyatrocun edasıyla elini havaya kaldırmış, sesini tiyatro oyuncularına gibi değiştirmişti. Bir an babam tiyatrocun olsa nasıl olurdu acaba diye düşündüm. Ancak hemen sonra bu soruyu aklımdan kovaladım. Şu an daha önemli bir

soruya cevap bulmam gerekiyordu.

Tüm dikkatimle babama bakmaya devam ettim. Ba-

bam da kahkahadan gülümsemeye dönen yüzüyle bana baktı. Israr edeceğimi, öğreninceye kadar vazgeçmeyeceğimi biliyordu.

“İçindeki antikalara merak ediyorum.” diye devam ettim.

“Dedenin sandığının içinde ne var bilmiyoruz oğlum. Antika, diyoruz ama lafın gelişi. Önemsiz

şeylerdir belki de. Sandığı aşağıya bodruma kaldırmıştık. Ben unutmuşum bile nerede olduğunu, annen hatırlattı.”

Gözlerimi dikmiş babamdan gelecek cevabı bekliyordum. Babam, gözlerimdeki bekleyişi ve yüzümü izledi.

“Gerçekten sandığı mı görmek istiyorsun şimdi!”

“Evet, babacığım.” dedim kararlı bir sesle. “Hem sandığı hem de içindekileri görmek istiyorum.”

Cümlem henüz bitmişti ki annem, “Okan ne olur, ortalığı karıştırma yine. Bak hiç toplayacak hâlîm yok.” dedi. Gözlerinde açık bir panik hâli vardı.

“Anneciğim, dağıtmam merak etme. Dağıtırsam da toplarım. Söz veriyorum.” dedim.

O andan sonra şekerli çörekler bile ikinci plana düşmüştü. Neyse ki kahvaltının sonuna yaklaşmıştık ve ben yeterince şekerli çörek yemiştim. Bir an önce kahvaltı sofrasından kalkıp o sandığı görmem gerekiyordu. Bu düşünceyle sandalyeden kalkmak için harekete geçmişim ki annemin önce bakışları, ardın-

dan sesiyle olduğum yerde kalakaldım.

“Sofradan kalkamazsın Okancığım! Henüz kahvaltımız bitmedi.” dedi annem. “Üstelik senin de duyman gereken bir haberim var.”

Yapacak bir şey yoktu. Bekleyecektim. Annem genellikle kahvaltı veya yemek sonrasında bir arada oluşumuzdan yararlanarak çözülmesi gereken sorunları, verilmesi gereken haberleri ve konuşulması gereken konuları gündeme getirirdi. Haklıydı da. Bu zamanlar, herkesin fikrini söylemesi için en uygun zamanlardı.

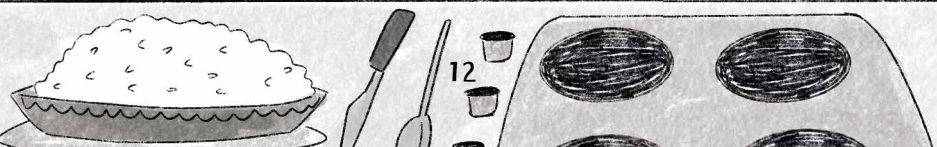
“Duyalım o hâlde.” dedi babam.

Ben de merak etmiştim. Acaba bu sabahın konusu neydi?

“İki gün sonra yani cumartesi sabahı Bursa’dan Nezaket halanız geliyor. Veee... Bir süre bizimle kalacaklar.”

“Gerçekten mi?” dedi Çınar.

Benden bir yaş küçük kardeşim bu yıl orta ikinci sınıfa başlayacaktı. Sesinde hem şaşkınlık hem de sevinç vardı. Halamın gelişine ben de çok se-

vinmiştim ama kardeşimin benden daha çok sevindiği kesindi. Halam, mutfakta harikalar ortaya çıkaran bir şefti ve kardeşim de mutfak becerileri konusunda yaşından çok daha ilerideydi. Onlar bir araya geldiklerinde biz o gün hangi sürpriz yemeği veya tatlıyı yiyeceğimizi merakla beklerdik. Kardeşim tam bir aşçı yamağıydı. Meraklı, ğrenmeye hevesli ve öğrendiklerini uygulayan bir yamak...

“Nezaket yalnız mı geliyor?” dedi babam.

“Tabii ki yalnız gelmiyor. Yıldız ve Yaren de onunla birlikte gelecek.” dedi annem.

“İyi iyi.” dedi babam. “Özlemiştim hepsini. Birlikte güzel bir tatil geçiririz.”

Ancak bu haber beni ne yazık ki hiç mutlu etmemişti. Yıldız abla, halamın büyük kızıydı ve bu yıl niversiteye başlamıştı. Onu çok severdim ama evin kk kızı Yaren için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Halamın şımarık kk kızıydı o. Ne zaman ne yapacağını kimse kestirmezdi; en beklenmedik anda türlü türlü sorunlar çıkarmayı başarırdı. Bazen elini keser, bazen ayağına bir şey düşürür, bazen de olmadık yerlere tırmanıp herkesi korkuturdu.

Tıpkı ınar gibi o da benden bir yaş kkt ama daha kk göründüğü için herkes ona faz-

ladan ilgi gösterirdi. Ne zaman bir araya gelsek bir yolunu bulur, mutlaka bir tartışma çıkarır, sonra da oturup uzun uzun ağlardı. Anlaşılan iki yıldır görmediğim kuzenim gelince rahatım tarih olacaktı. Kim bilir bu sefer yine neleri karıştıracak, nelere ağlayacaktı.

Böylece annem evde yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek sandık konusunu da ustaca kapatmış oldu.